

[Forsvarsministeren.]

Selvopgivelse. Og det er jo det uhyre triste, naar vi behandler den Slags Forhold her i den danske Rigsdag, at man har den skarpe Deling. Jeg tror, det er ret enestaaende i samtlige Landes Rigsdage Verden over. Jeg ved naturligvis, at der er Diskussion overalt, naar Militærspørgsmaal kommer paa Dagsordenen, men jeg tror alligevel, at Danmark i den Henseende er noget for sig selv. Men jeg vilde ønske, at der under de Forhandlinger, der skal føres i den kommende Tid, ikke mindst fra den socialdemokratiske Fraktion her i Rigsdagen, maatte kunne lyde Toner som dem, vi har hørt ovre i vort Naboland mod Øst. Jeg skal ikke citere meget, men med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere et Par Linier af, hvad den tidligere svenske Forsvarsminister, P. Albin Hansson har sagt angaaende den Komité, de havde nedsat vedrørende Reorganisationen af den svenske Flaade. Han siger:

„Jeg betragtede det som en Fordel, hvis Komiteen kunde blive enig om et for os acceptabelt Forslag. Jeg betragtede det som ønskeligt, at Forsvarsspørgsmaalet i det mindste nogle Aar frem i Tiden kunde blive stillet udenfor Partipolitikken.“

„Hvorfor?“
spørger han.

„Fordi det i og for sig er unaturligt, at Spørgsmaalet om Landets Forsvar i et demokratisk Samfund skal være en af de vigtigste Aarsager til den politiske Gruppering af Medborgerne.“

Jeg vilde ønske, at der i Socialdemokratiet i denne Sal var nogle, der havde samme Tanker som P. Albin Hansson, og er der det, vil jeg indstændigt anmode dem om at komme frem med deres Anskuelse, naar Sagen inden ret længe kommer til første Behandling.

Uanset hvilken Anskuelse vi har om det militærpolitiske, ønsker vi naturligvis, at man maa gaa fremad mod Freden, men det sker jo ikke fra i Dag til i Morgen. Jeg synes, man kan konstatere, at der rundt om i Landene er den største Utaalmodighed efter at fremme Fredssagen. Jeg vil haabe, at baade ideelle Grunde og økonomiske Hensyn efterhaanden vil bringe Europa til at indse, at hvis man skal ind paa en Kaprustung med en kommende Verdenskrig for Øje, vil det fuldstændig ødelægge Europas hele Kultur. Derfor gælder det om, at Nationerne søger at forstaa hinanden. Danmark har ogsaa her

sin Mission. Vi skal værne vor nationale Kultur, vi skal værne vore egne Enemærker, men vi skal ogsaa søge at forstaa de andre. Paa den Maade naar vi frem til større Samføelse og Forstaaelse mellem Nationerne.

Jeg anbefaler hermed dette Forslag til det høje Tings velvillige Behandling, og jeg haaber, Forhandlingen maa blive rolig og lidenskabsløs. Med god Villie kunde Forslaget, som jeg allerede har udtalt, blive et Samlingstegn. Men det kan jo være, at det vil gaa paa anden Maade, det skal jeg naturligvis for Tiden ikke udtale mig om. Der er ikke saa faa i denne Sal, der har talt om Samarbejde. Jeg har hørt Ordføreren for den radikale Gruppe ved mange forskellige Lejligheder tale om, hvor nødvendigt det var at faa et Samarbejde paa Rigsdagen. Jeg skal sige til det ærede Medlem, at her er noget at øve sig paa, og jeg mener, det skal vise sig, om der virkelig har været Alvor i Tingene, naar det ærede Medlem Gang efter Gang her har fremholdt med stor Alvor, at der maa være Samarbejde mellem de forskellige Partier paa Rigsdagen. Nu skal det vise sig, om han vil omsætte sine Ord i Gerning, naar Sagen inden ret længe kommer til første Behandling.

Jeg har med velberaad Hu undladt at fremsætte almindelige Udtalelser om, hvorfor vi fra Venstres Side mener, vi skal have et positivt Forsvar; det er med velberaad Hu jeg har undladt at meddele, hvorledes fremragende Folkeretslærere mener, at de forskellige Konventioner mellem Staterne skal fortolkes; jeg har ikke været inde paa Folkeforbundspagtens forskellige Paragraffer, 8, 10, 11, 16, og hvad de alle hedder; jeg mener nemlig, at det har vi diskuteret længe nok, vi har jo haft en Militærdebat snart sagt hvert eneste Aar gennem lange Tider. Jeg synes derfor, at man ogsaa, naar vi faar Sagen til første Behandling, kunde henvise, hvad jeg for mit Vedkommende gør, til tidligere Udtalelser og ikke komme ind paa disse samme Betragtninger, som vi som sagt alle sammen udmærket godt kender. Paa den Maade kan vi jo forkorte Forhandlingen ikke saa ganske lidt. Jeg har altsaa sagt, at det kunde blive et Samlingstegn, men den Mulighed maa jeg ogsaa regne med, at det maaske kan forene saa mange modvillige Kræfter, at Forslaget bliver slaet ned. Jeg vil dog advare imod det; selv de, der mener, det er for lidt, der her bydes, maa alligevel kunne forstaa, at hellere noget mindre og saa Orden i Tingene end det modsatte: større Rammer og ingen Orden